

Mijn zusje voor even

Jolijn

Ik kijk in de spiegel van de badkamer. Met mijn hand glijd ik over de donkere krullen van mijn spiegelbeeld. Ooit waren ze net zo blond als die van Emma. Met haar ronde gezichten sproetjes lijkt ze zelfs een beetje op me. Soms zeggen mensen: 'Ze past precies in het rijtje. Alsof ze echt bij jullie gezin hoort.' Uit haar slaapkamer naast de badkamer hoor ik haar stem. 'De kinderen zeiden tegen het meisje: "Jij hoort er niet bij." Maar toen kwam Jezus en Die zei: "Alle kinderen horen erbij." En toen gingen de kinderen samen spelen en samen met Jezus dansen.' Ik hoor dat iets op de grond valt terwijl Emma de dekens over zich heentrekt en zucht. 'Want bij Jezus hoorden ze er allemaal bij', hoor ik haar nog zachtjes zeggen. Ik slik. In de spiegel zie ik hoe mijn ogen vollopen met tranen. Een voor een rollen ze over mijn wangen. Mijn spiegelbeeld wordt troebel terwijl ik terugdenk aan die eerste dag.

Daar zit ze. Haar rug recht en haar handen in haar schoot. Ze heeft witblond krullend haar en grote blauwe ogen. Ze zit doodstil en kijkt angstig naar de andere kant van de kamer. Daar ligt onze grote, lieve herder te slapen. Ik sta aarzelend in de deuropening van de woonkamer en kijk naar haar. Ze heeft mij nog niet gezien. Zal ik naar haar toe lopen of moet ik haar nu even met rust laten? Ik ken haar nog niet en zij mij niet. Waarschijnlijk weet ze of beseft ze zich nog niet eens waarom ze hier is. Het enige wat ik van haar weet is dat ze Emma heet, vijf jaar oud is, de politie haar en haar broertjes vanmorgen uit huis gehaald heeft en nu mijn zusje is, voor even. In de keuken praat mijn moeder met haar voogd. Ik staar nog steeds naar Emma die haar ogen strak op de hond gericht houdt.

'Hoi', zeg ik met een zo lief mogelijke stem. Emma schrikt en kijkt heel even mijn kant op. Ze fluistert een net verstaanbare 'hoi' terug en wendt haar blik dan weer naar de hond. Ik loop naar haar toe. Haar ogen richten zich even nieuwsgierig op mij. 'Ik ben Jolijn en ik woon hier', vertel ik haar. Ze draait haar hoofd weer naar de hond en reageert alleen met een zachte 'oh'. Ik loop naar de hond toe en hurk naast hem neer. Terwijl ik hem over zijn hoofd aai, richt ik me weer tot Emma. 'Dit is Loena, die woont hier ook.' Ze kijkt van mij naar de hond. 'Hij is heel lief', zeg ik er snel achteraan. Ze knikt, maar in haar ogen zie ik nog steeds de angst.

Ik steek mijn hand uit naar Emma. 'Kom, dan zal ik je je kamer laten zien', stel ik voor. Gespannen staat Emma op. Met gebogen hoofd sloft ze achter me aan de trap op. Af en toe kijkt ze achterom om er zeker van te zijn dat de hond haar niet volgt. In de deuropening van haar slaapkamer blijft ze stil staan. Ze kijkt haar kamertje rond. Rechts haar bed met een roze prinsessendeckbed. Daarnaast een lege kledingkast. Tegenover het bed staat een klein bureautje met een stoel en daarboven zitten op een plank een heleboel knuffels. Dan kijkt ze naar mij. 'Is deze kamer helemaal van mij alleen?' zegt ze met ongeloof in haar stem. 'Ja', antwoord ik. 'Van jou en deze knuffels alleen.' Even verschijnt een glimlach op haar gezicht. 'Ik heb nog nooit een eigen kamer gehad', zegt ze. 'En ik heb al in vijf huizen gewoond.' Alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Een meisje van vijf die in vijf verschillende pleeggezinnen heeft gezeten. Steeds mocht ze weer naar huis en steeds ging het thuis mis. En nu is ze hier. In een vreemd huis, met vreemde mensen en behalve de kleren die ze aan heeft, heeft ze niets meer van haarzelf.

Op haar bureautje ligt een kinderbijbel. Emma loopt erheen en laat haar vingers over de kaft glijden. Op de voorkant staat Jezus afgebeeld met allemaal dansende kinderen om Hem heen en achter hen

een kleurrijke regenboog. De randen van de bladzijdes zijn van goud en het boekje zit dichtgeknoopt met een gouden lintje.

'Wie is dat?' vraagt Emma nieuwsgierig, terwijl ze naar de man in witte kleren op de voorkant van het boek wijst.

'Dat is Jezus', vertel ik haar. 'Jezus is de zoon van God'.

Ze haalt haar schouders op. 'Die ken ik niet', zegt ze. 'Waarom heeft hij een jurk aan?'

'Jezus leefde heel lang geleden en toen had iedereen een jurk aan', leg ik haar uit. 'Hij werd geboren met kerst.'

De ogen van Emma lichten op. 'Dan kreeg hij met zijn verjaardag vast extra veel cadeautjes! Van de Kerstman en van zijn vader God.' Ik haal lachend mijn schouders op. 'Hij heeft veel vrienden', zegt Emma dan terwijl ze naar de kinderen om Jezus heen wijst. Ze draait zich abrupt naar mij om en vraagt boos: 'Hoe ver weg zijn mijn vrienden?'. Ik schrik van haar reactie en begin te stotteren. 'Die... eh... je... je maakt vast snel heel veel vrienden hier in de buurt.'

'Ik wil geen nieuwe vrienden. Ik wil mijn eigen vrienden net als hij!' zegt ze terwijl ze naar de bijbel wijst en haar ogen zich met tranen vullen. Ik zucht en voel me machteloos. 'Zullen we kijken wat we nog meer in het huis kunnen ontdekken?' probeer ik terwijl ik naast haar neerhurk en een arm om haar heen leg. Ze schudt haar hoofd. 'Ik wil naar huis', snikt ze. Ik knik. Natuurlijk wil ze naar huis, haar eigen thuis. Hoe lang zal het duren voor ze zich hier thuis voelt?

Ik plens wat water in mijn gezicht en haal diep adem. Ik kijk weer naar mezelf in de spiegel. Mijn ogen zijn rood, maar het kan me nu niks schelen. Op mijn tenen loop ik naar Emma's kamertje toe en ik schuif zachtjes de deur open. Ze ligt opgekruld op haar zij te slapen. Haar deken ligt alleen nog over haar onderbenen. Voorzichtig trek ik de deken over haar heen en ik blijf nog even kijken hoe ze daar ligt. Zo kwetsbaar en klein. Zo rustig en vol vertrouwen dat het goed zal komen. Ik krijg een brok in mijn keel. Ik wou dat ik net zoveel vertrouwen had als zij.

Emma

Ik kijk in de gebroken spiegel die nog steeds in de gang hangt. Met mijn hand glijd ik over de blonde krullen van mijn spiegelbeeld. Ik denk terug aan tien jaar geleden. Ik woonde in een gezin met mensen die op mij leken. Ze hadden net zulke krullen als ik en mijn blauwe ogen leken op die van mijn pleegvader. Ik voelde me er welkom en geliefd. Ik voelde me er echt thuis. In de keuken hoor ik mijn moeder schreeuwen tegen mijn jongste broertje. Ik zucht, zo gaat het hier nou elke dag. Mijn moeder lijkt wel overspannen en zeurt alleen maar. Het is een smerige bende in huis en op school word ik gepest. 'Emma!' Ik slik. Daar heb je het alweer. 'Wat sta je daar nou te doen bij de spiegel?! Doordat jij te lui ben mij even te helpen is nu het eten aangebrand en zitten je broertjes onder de verf!'. Ja hoor, geef mij maar weer de schuld, denk ik terwijl ik me naar mijn moeder omdraai. Aan de tafel zitten mijn broertjes met hun gezicht vol met verf in alle kleuren van de regenboog. Ik kan het niet laten om in de lach te schieten. Mijn moeder ziet mij lachen en wordt woest. 'Sta je me nu nog uit te lachen ook?!' Schreeuwt ze met overslaande stem. Ik houd snel mijn mond en begin te stamelen: 'Ik eh... ik kom...'. 'Wat sta je daar te mompelen? Naar je kamer!' schreeuwt mijn moeder, witheet van woede. Ik draai me om en ren de trap op naar mijn kamer terwijl ik allemaal dingen roep die ik niet echt meen.

Op mijn kamer laat ik me neervallen op mijn bed. De tranen rollen over mijn wangen. Ineens valt mijn oog op een klein boekje met gouden bladzijdes onderop een stapel stoffige boeken in de boekenkast.

Het boekje wordt dichtgehouden met een gouden lintje. Ik sta op van mijn bed en loop naar de kast toe. Voorzichtig schuif ik het boekje onder de stapel vandaan. Ik veeg het stof eraf en zie op de voorkant een man in witte kleding. Om hem heen dansen kinderen. Op de achtergrond staat een regenboog. Ik glimlach en blader voorzichtig door het boekje. Vaag herinner ik me de verhalen die bij de mooie platen horen. Opeens zie ik die laatste dag heel helder voor me.

Op mijn kalender kruis ik het laatste vakje door. Morgen ga ik naar huis! Een mengeling van blijheid en verdriet overspoelt me. Ik wil graag weer bij mijn moeder wonen, maar ik zal alles hier ontzettend missen. Het liefst wilde ik dat mijn moeder hier erbij zou komen wonen. Ik kijk mijn kamer rond. Mijn ogen dwalen over de knuffels die me lachend aanstaren vanaf de plank tegenover mijn bed. Mijn kledingkast is leeg, want al mijn kleren zijn al ingepakt er ligt alleen nog één setje kleren klaar die ik vandaag aantrek. Het is een nieuwe roze rok met een wit T-shirt waarop staat "I'm a princess". Ik stap uit bed en kleed me aan. Net als ik zelf een poging doe om een staart te maken in mijn haar, gaat mijn slaapkamerdeur langzaam open. In de deuropening staat Jolijn. Ze kijkt me met een glimlach aan. In haar ogen zie ik een mengeling van bezorgdheid, verdriet en liefde. Net zoals de eerste keer dat ik haar zag. 'Zal ik je even helpen' vraagt ze me, terwijl ze al naast me neerhurkt en met de borstel voorzichtig mijn haren begint te borstelen.

'Het is vandaag een spannende dag, hè?', zegt Jolijn. In de spiegel kijken we elkaar aan. Ik knik. Vandaag is mijn afscheidsfeestje. Eerst op school en daarna thuis met al mijn vrienden en het pleeggezin. 'Welke elastiekjes wil je in je haren?' vraagt ze nu. Ik pak twee roze elastiekjes uit het doosje vol haarspulletjes. 'Roze is de lievelingskleur van mijn moeder', zeg ik. Jolijn glimlacht: 'Roze is ook een hele mooie kleur.' Met twee vlechten in mijn haar loop ik aan Jolijns hand naar beneden. Mijn pleegmoeder zit al aan tafel en groet me. Ook in haar ogen zie ik pijn en liefde. Het lijkt een gewone dag vandaag, maar toch is alles anders. Soms ben ik blij als ik bedenk dat ik morgen naar mijn moeder ga, maar soms word ik bang. Zal het thuis wel zo leuk zijn als waar ik al zo lang van droom?

Die avond las Jolijn me voor uit deze kinderbijbel. Ze vertelde me het verhaal over Jezus die zei: 'Laat alle kinderen tot mij komen, iedereen hoort erbij'. Ik herinner me nog goed hoe ze na het verhaal het boek dichtdeed en voor mij begon te zingen. Het was hetzelfde liedje als elke avond: "Lieve Heer Jezus, zo bidden wij. Zegen ook Emma en wees haar nabij. Amen". Ineens begreep ik wie die Jezus was waarover Jolijn zong. Jezus wilde mijn Vriend zijn en voor mij zorgen. Ook als ik straks weer naar mijn moeder zou gaan. Toen Jolijn mijn kamer uit was keek ik nog een keer naar die mooie plaat op de voorkant en ik beeldde me in hoe ik daar zou dansen met Jezus. Ik nam mijn eigen bijbel met gouden lintje mee naar mijn moeder en elke avond keek ik voor het slapen gaan even naar de mooie platen. Maar het verhaal van Jezus leek steeds meer op een sprookje. Mijn leven kreeg lang niet zoveel kleur als de regenboog van de Bijbel. Ik vergat de Bijbel snel en ik richtte al mijn aandacht op overleven in een gebroken droom.

Ik bind het lintje van de bijbel weer voorzichtig dicht en leg het onder mijn kussen. Ik sta op en loop naar de badkamer waar ik water in mijn gezicht plens. Ik kijk nog een keer naar mijn spiegelbeeld en fluister: Jezus houdt van jou. Mijn spiegelbeeld glimlacht naar me en in mijn buik voel ik een soort opwindning. Ik loop naar beneden waar mijn moeder uitgeput op de bank zit. Er staan tranen in haar ogen. 'Ik heb pizza besteld', zegt ze zonder me aan te kijken. Ik loop naar haar toe en geef haar een kus op haar wang. 'Sorry', zeg ik. Ze kijkt me aan en haalt haar hand door mijn haren heen. 'Nee, ik

moet sorry zeggen. Sorry', zegt ze met een schorre stem. Ik loop naar de keuken waar mijn broertjes nog steeds onder de verf aan tafel zitten. Ze kijken me met grote onschuldige ogen aan. Ik glimlach. 'Kom hier kleine viespeuken, ik zal die regenboog even van jullie gezicht afwassen.' Terwijl ik met mijn broertjes naar de badkamer loop, weet ik het zeker: later wil ik geen eigen kinderen, maar pleegkinderen die ik een liefdevol thuis kan geven. Al is het maar voor even.
